

משנה

48 התנא כמה דברים שאוסרים את תערובתם מפני חשיבותם, ואמר
 49 התנא הַרְאֵנוּ לְעֶרְלָה, עֶרְלָה - פירות האילן שנשנו שם ששייך בהם
 50 איסור ערלה, הרי הם אוסרים את תערובתם משום ערלה, והַרְאֵנוּ
 51 לְכֵלָאֵי הַכֶּרֶם, כֵּלָאֵי הַכֶּרֶם - ואלו ששייך בהם איסור כלאי הכרם,
 52 אוסרים את תערובתם משום כלאי הכרם, ומכיון שהתנא שנה אגודי
 53 פרך ורימוני בן לא היה צריך לחזור ולשנותם.
 54 מקשה הגמרא: וְלִיתַנִּי - שישנה התנא כְּפָרוֹת שֶׁל בְּעַל הַפֵּית שֶׁהֵם
 55 גדולים וחשובים, לְעֵינֵי חֲמִין בְּפִסְחָה - שאם נתערב כיכר חמין
 56 בכיכרות אחרות, אוסרם בכל שוק, שאף הם דבר שבמנין ואיסורי
 57 הנאה. מתרצת הגמרא: מֵאַן שְׁמַעְתָּ דְאָמַר לִיה - מיהו זה ששמעת
 58 שאמר שכיכרות נחשבות לדבר חשוב, רַבִּי עֲקִיבָא, הָא הֵנָּה לִיה
 59 הֶתֶם - הרי הוא כבר שנה זאת במשנה בערלה (שם), שמבואר שם
 60 שלחכמים יש ששה דברים שאינם בטלים מחמת חשיבותם, וְרַבִּי
 61 עֲקִיבָא מוֹסֵף אֵף כְּפָרוֹת שֶׁל בְּעַל הַפֵּית, שאף הם נחשבים דבר
 62 חשוב ואינם בטלים. ומכיון שכבר נשנה שם, לא הוצרך התנא לשנות
 63 שוב משנה זו.
 64 שנינו בסיום המשנה: הָרִי אֱלוֹ אוסרין ואוסרין בכל שהוא. הגמרא
 65 מבררת מדוע התנא כפל דבר זה. שואלת הגמרא: לְמַעוּטֵי מַאי - מה
 66 מיעט התנא בזה ששנה שוב שרק אלו אוסרים בכל שהוא. משיבה
 67 הגמרא: לְמַעוּטֵי דְרַבִּי שְׁבַמְנִין וְלֹא אִיסוּרֵי הֶנְאָה, כגון חתיכת
 68 נבילה שמותר בהנאה ונמכר במנין, שאינה אוסרת את תערובתה. אִי
 69 נְמִי לְמַעוּטֵי דָּבָר שֶׁהוּא אִיסוּרֵי הֶנְאָה וְלֹא דְרַבִּי שְׁבַמְנִין, כפרוסת
 70 חמץ בפסח שאינה אוסרת את תערובתה בכל שהיא.

משנה

72 משנתינו דנה ביין נסך שנשפך ליין היתר, מה דינו: יֵין נֶסֶךְ שֶׁנִּפְּלַ
 73 לְפוּר שֶׁהִיא בּוּ יֵין הִיתֵר, פּוּלוֹ אִסוּר בְּהֶנְאָה, שייך נסך אוסר בכל
 74 שהוא. רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, תְּעוּבָת יֵין נֶסֶךְ אֵינָה אוֹסֵרֵת
 75 בהנאה את יינו של ישראל, אלא יִמְכַר פּוּלוֹ לְעוֹבֵד בּוֹכְבִּים, ונטול
 76 מהגוי מעות עבור כל היין שבבור. הוֹיֵן מְדַמֵּי יֵין נֶסֶךְ שָׁבוּ - חוץ
 77 מהכסף ששדה היין נסך שנפל לבור, שאותו אינו נטול מהגוי שלא
 78 להנות מיין נסך.

גמרא

80 הגמרא מבררת כמו מי ההלכה: אָמַר רַב, הִלְכָה בְּרַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן
 81 גַּמְלִיאֵל שֶׁמוּכְרוּ לְגוֹי חוּץ מְדַמֵּי יֵין נֶסֶךְ שָׁבוּ. וזה רק באופן
 82 שהתערבה חֵבֵית בְּחֵבֵית - חבית יין נסך בהרבה חביות אחרות, אֲכַל
 83 לֹא יֵין בִּינֵן, שכשהתערב יין ביין, כל היין אסור בהנאה. וְשִׁמּוּאֵל
 84 אָמַר, אִפִּילוּ אִם נִתְעַרַב יֵין בִּינֵן, הִלְכָה כְּרַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
 85 שנמכר לגוי חוץ מדמי יין נסך שבו. וְכֵן אָמַר רַבִּי פְּרָח בְּרַב הֵינָה אָמַר
 86 רַבִּי יוֹחָנָן, שֶׁאִפִּילוּ יֵין בִּינֵן הִלְכָה כְּרַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. וְכֵן אָמַר
 87 רַבִּי שְׁמּוּאֵל בְּרַב נָתַן אָמַר רַבִּי הֵינֵנָּה, אִפִּילוּ יֵין בִּינֵן. וְכֵן אָמַר רַב
 88 נְחֻמִּין אָמַר רַבִּי פְּרָח בְּרַב אֲבוּהֵי אִפִּילוּ יֵין בִּינֵן.
 89 אָמַר רַב נְחֻמִּין, הִלְכָה לְמַעֲשֵׂהָ, יֵין נֶסֶךְ - שידוע שהגוי ניסך
 90 לעבודה זרה, אִם נִתְעַרַב יֵין בִּינֵן, אִסוּר כּוּלוֹ בִּהְנָאָה. ואם התערבה
 91 חֵבֵית בְּחֵבֵית מוֹתֵר, וימכרו כולן לגוי חוץ מדמי יין נסך. אַבְל בְּסֵתָם
 92 יֵין שֶׁגִּי, שֶׁלֹּא יָדוּעַ אִם הִתְנַסַּךְ לְעוֹבֵד זָרָה, אִפִּילוּ יֵין בִּינֵן, מוֹתֵר
 93 בהנאה, וימכר לגוי חוץ מדמי יין האיסור.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23

משנתינו מונה דברים שאוסרים בהנאה, ואוסרים את מה שהתערבו
 בו: אֱלוֹ שֶׁאִיסוּרֵין וְאִיסוּרֵין בְּכָל שֶׁהוּ - שאם נפל אחד מאלו לאלף
 אחרים כמותו, אוסר את כולם. יֵין נֶסֶךְ - שאם התערבה חבית באלף
 חביות, כולן אסורות. וְעוֹבֵד בּוֹכְבִּים - צורה שעבודה והתערבה
 באלף צורות אחרות, כולן אסורות. וְעוֹרֹת לְבוּבִין - עור שחתכוהו
 כנגד הלב להוציא את לב הבהמה להקטירו לעבודה זרה, והתערב
 באחרים אוסר את כולם. וְשׂוֹר הַנֶּמְקָל - שור שהרג אדם ונגמר דינו
 לסקילה, אם התערב בשוורים אחרים כולם אסורים. וְעֶנְלָה עֲרוּפָה
 - עגלה שערפו אותה בנחל על שנמצא מת מושלך בדרך ולא נודע
 מי הרגו, אם התערבה באחרות, כולן אסורות. וְצִיפּוּרֵי מְצוּרַע -
 הציפורים שהמצורע צריך להקריב ביום טהרתו, אם התערבה אחת
 מאלו בציפורים אחרות, כולן אסורות. וְשַׁעַר נְזִיר - שהזיז מגלח
 ביום שגמר למנות את ימי נזירותו, ואסור בהנאה, אם נתערבה גזית
 שערו בגזיות של שאר שערות, כולן אסורות. וְפִטְרָה הַמּוֹר - בכורו
 של החמור שצריך לפדותו בשה, וכל שלא נפדה אסור בהנאה, אם
 התערב בחמורים אחרים, אסורים בהנאה. וְכֶסֶף בְּחֶלֶב - חתיכת
 בשר שהתבשלה בחלב ונאסרה בהנאה, אם חזרה והתערבה באלף
 חתיכות, אוסרת את כולן. וְשַׁעֲרֵי הַמִּשְׁתַּלַּח לְעוֹזֵל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים,
 שאוסר את תערובתו. וְחֹלִין שֶׁנִּשְׁחַטוּ בְּעוֹרָה - אם שחט בהמת
 חולין בעורה, נאסרת בהנאה, ואם בישל חתיכה חשובה ממנה
 והתערבה באחרות כולן אסורות. הָרִי כֹל אֱלוֹ אִיסוּרֵין, וְאִיסוּרֵין בְּכָל
 שֶׁהוּא.

גמרא

25 הגמרא מבררת מה הטעם בכל השנויים במשנתינו. מבררת הגמרא:
 26 תֵּנָּה מַאי קְחָשִׁיב - התנא במשנה, איזה סוג דברים הוא חישב
 27 במשנתינו, אִי דְרַבִּי שְׁבַמְנִין קְחָשִׁיב - אם הוא חישב את הדברים
 28 שדרכם להמכר במנין מפני חשיבותם, אם כך יקשה, לִיתַנִּי נְמִי
 29 חֵבֵיתוֹת נְבִילָה - היה לתנא לשנות גם חתיכות נבילה שאם יתערבו
 30 באחרות, יאסרו אותם, כי גם חתיכות נבילה נמכרות במנין ואסורות
 31 באבילה. וְאִי אִיסוּרֵי הֶנְאָה קָא חָשִׁיב - ואם התנא חישב דברים
 32 שאסורים בהנאה, שמכיון שאסורים בהנאה הם חמורים לאסור את
 33 תערובתם, יקשה, לִיתַנִּי נְמִי חֲמִין בְּפִסְחָה - היה לו לתנא לשנות גם
 34 שאם התערבה פרוסת חמץ בפסח באלף אחרות כולן אסורות.
 35 משיבה הגמרא: אָמַר רַבִּי הֵינָּה בְּרַב אֲבָא, וְאִיתִימָא רַבִּי יִצְחָק
 36 נִפְתָּא, הָאִי תֵּנָּה תְּרַתֵּי אִית לִיה - התנא הזה סבר שמכיון שיש שתי
 37 מעלות לחשיבות, אוסרים את תערובתם, והיינו שהם דְרַבִּי שְׁבַמְנִין,
 38 וְגַם אִיסוּרֵי הֶנְאָה, אבל פרוסת חמץ שהתערבה בפרוסות היתר,
 39 הואיל ואין דרכה למנות, בטילה ברוב, וחתיכת נבילה, אף שנמכרת
 40 במנין, כיון שמוותרת בהנאה בטלה ברוב.
 41 הגמרא מקשה שיש עוד דברים שנמכרים במנין ואסורים בהנאה.
 42 מקשה הגמרא: וְלִיתַנִּי אֲגוּזֵי פְּרָד וְרִימוּנֵי בְּרֵן - שישנה התנא גם
 43 אגוזים הבאים מ'פרך, ורימונים הבאים מ'בדן', שאם הם אסורים
 44 מחמת שהם ערלה או כלאים, והתערבו באחרים אוסרים את
 45 תערובתם בכל שוק, דְרַבִּי שְׁבַמְנִין וְאִיסוּרֵי הֶנְאָה הוּא - שאף אלו
 46 נמכרים במנין ואסורים בהנאה. מתרצת הגמרא: הָא תֵּנָּה לִיה הֶתֶם
 47 - התנא כבר שנה דברים אלו שם, במשנה בערלה (פ' ג' מ"ז), שמנה שם

24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47

בניגוב, והיה דורך שם ענבים לאחר הניגוב, היה מפסיד את יינו. 59
הגמרא מביאה ברייתא שמבארת איך מטהרים כלי גויים: תַּנּוּ רַבֵּנּוּ, 60
הַנֵּת – כלי שדורכים בו ענבים, וְהַמְחִיץ – כלי שמוציאים בו יין מהבור 61
לחבית, וְהַמְשַׁפֵּךְ – ששופכים דרכו יין מכלי לכלי, שֶׁל עוֹבְדֵי 62
כּוֹכְבִים, העשויים מחסר ואינם מוּפְפִים, רַבִּי מְתִיר להשתמש בכלים 63
הללו בַּנִּיגוּב – לאחר שינגבם, וְהַכְּמִים אוֹסְרִין. וּמִזְדָּה רַבִּי בְּקַנְקָנִים 64
של יין שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים, שֶׁאֵף שלא זיפתו אותם הֵן אוֹסְרִין. 65
מבררת הברייתא: ולדעת רבי, מִה הַפְּרֵשׁ בֵּין זֶה לָזֶה – מה החילוק 66
בין קנקנים, האסורים, לבין כלים אחרים המותרים בניגוב. משיבה 67
הברייתא: זֶה מְכַנְּסִים בְּקִיּוּם – בקנקנים, נותן העובד כוכבים את היין 68
כדי שיתקיימו שם זמן מרובה, ולכן אסורים, וְזֶה אֵין מְכַנְּסִים בְּקִיּוּם 69
– אבל גת ומחץ ומשפך אינו נותן בהם יין אלא לזמן קצר, ולכן דיים 70
בניגוב. דין נוסף: וְאֵם הִיוּ הַכְּלִים הַלְלוּ –גת ומחץ ומשפך שֶׁל עֵץ 71
וְשֶׁל אֲבָן, ואינם מוּפְפִים, יִנָּבֵב. מסיימת הברייתא: וְכַל הַכְּלִים 72
הללו, אֵם הִיוּ מְוֹפְפִין, אוֹסְרִין, עד שיקלוף את הזפת שנבלע בו יין. 73
הגמרא מקשה סתירה בין הברייתא למשנתנו. מקשה הגמרא: וְהַתֵּן 74
במשנתנו, גַּת שֶׁל אֲבָן שׁוֹפְתָה עוֹבֵד כּוֹכְבִים, מְנַבְּתָה וְהִיא מְהוּרָה, 75
ואילו בברייתא מבואר שגת של אבן מוּפְפָה, אסורה לדברי הכל. 76
ועוד קשה, שבמשנתנו מבואר שלדעת רבי בגת של עץ ניגוב, ואילו 77
בברייתא משמע שגת של עץ מוּפְפָה אסורה אפילו לרבי, שהרי לא 78
חלק בהו. 79
מתרצת הגמרא: המשנה והברייתא אינן עוסקות באותו אופן, אלא 80
מְתַנְּתִין – במשנתנו מדובר בַּלֵּא דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי ענבים, ולכן בגת של 81
אבן לדברי הכל די בניגוב, ובשל עץ סובר רבי שינגב, ואילו בַּבְּרִייתָא 82
מדובר בַּדְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי ענבים, וכיון שנכנס יין בחריצי הזפת, אפילו גת 83
של אבן אסורה עד שיקלוף. 84
הגמרא מקשה סתירה נוספת בין המשנה לברייתא: אָמַר מֶר 85
בברייתא, הַנֵּת וְהַמְחִיץ וְהַמְשַׁפֵּךְ שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים, העשויים 86
מחסר, רַבִּי מְתִיר בַּנִּיגוּב, משום שאינם מוּפְפִים, וְהַכְּמִים אוֹסְרִין. 87
וקשה, הַאֵינן תַּנּוּ – הרי שינו במשנתנו, גַּת שֶׁל חֲרָס, אֵף עַל פִּי 88
שֶׁקָּלָה אֶת הַזּוֹפֵת, הֲרִי זֶה אוֹסְרָה, והטעם משום שהחרס עצמו בולע 89
מהיין, וזהו שלא כדברי רבי שסובר שכל הכלים הללו שעשויים 90
מחסר, נטהרים בניגוב. מתרצת הגמרא: אָמַר רַבָּא, סִיפָא דְמַתְנִיתִין 91
אֶתְאֵן לְרַבֵּנּוּ – הסיפא של משנתנו אינה כשית רבי, אלא כשית 92
חכמים החולקים עליו בברייתא, וסוברים שהגת אסורה. 93
הגמרא מביאה תנאי נוסף בהכשרת הגיתות: דְרֵשׁ רַבָּא, נַעֲוָה 94
אֶרְתָּהוּ – הרתיחו את הגת שנלקחה מגוי, כלומר, גת של עץ או אבן 95
המוּפְפָה, ודרכו בה, שהתבאר בברייתא לעיל שלדברי הכל היא 96
אסורה עד שיקלוף, אם רצונו להשתמש בה מיד, יגעילנה ברותחים. 97
הגמרא מביאה חומרא שנהג רבא כששלח קנקנים ביד גוי: רַבָּא, כִּי 98
הָוָה מְשַׁדֵּר גּוֹלְפִי לְהַרְפִּינָא – כאשר רבא היה שולח ביד גוי קנקנים 99
ריקים למקום שמו' הרפניא, היה נותן אותם בתוך שק, וְסָחִיף לָהּ 100
אֶפְרוּמִיָּהוּ – והיה הופך את הקנקנים על שפתם, וְחָתִים לָהּ 101
אֶבְרִיזִיָּהוּ – וכשהיה קושר את השק היה קושר מעל שולי הקנקן, 102
וכך היה הקנקן נתון בשני חותמות. 103
מבארת הגמרא את טעמו: קֶסֶב רַבָּא שֶׁבֶל דְבַר –[כלין] שֶׁמְכַנְּסִים 104
לְקִיּוּם – שמכניסים בו את היין לזמן רב, אֶפְיִלּוּ שאינו מוסר את הכלי 105
ביד גוי אלא לְפִי שַׁעֲוָה – לזמן מועט, כמו כאן שנתנו ביד גוי רק 106
להעבירו ממקום למקום, וְזִרוּ בִּיהַ רַבֵּנּוּ שִׁיחָא דִּינוּ כִּיּוּן עֲצָמוּ, וצריך 107
שני חותמות, כדי שלא יהיה רגיל להשוות את כלי היין לזמן רב 108
אצל הגוי. 109
שינו במשנה שגוי שיפת גת של אבן צריכה ניגוב להטהר, הגמרא 110
מבארת מהו הניגוב. מבררת הגמרא: בְּמָה מְנַבְּבִין. משיבה הגמרא: 111
רַב אָמַר, בְּמִים. רַבָּה פַר פַּר חֲנָה אָמַר, בְּאֶפֶר. 112
תמדה הגמרא: וכי רַב שְׁאֵמֵר בְּמִים, התכוון לומר שרק בְּמִים וְלֹא 113
בְּאֶפֶר, והרי בלי אפר אינו נקרא ניגוב. וכן רַבָּה פַּר פַּר חֲנָה שְׁאֵמֵר 114
שמנגבם בְּאֶפֶר, וכי התכוון לומר שבְּאֶפֶר וְלֹא בְּמִים, והרי אינו 115
נחשב ניגוב ללא מים. משיבה הגמרא: אֵלָּא 116

משנה

משנתנו דנה איך מכשירים גת' ו-מקום שדורכים בו את הענבים 2
ועושים מהם יין, שהגוי זיפת אותה ונתן בה מיינו: 3
גַּת שֶׁל אֲבָן – מקום שדורכים בו את הענבים, העשוי מאבן, שׁוֹפְתָהּ 4
עוֹבֵד כּוֹכְבִים – שציפה אותה עובד כוכבים בופת, ודרכם היה 5
לשפוך מעט יין על הזפת להעביר את עשן הזפת, ונבלע בופת מעט 6
מהיין, אם בא ישראל להשתמש בגת מְנַבְּתָה, וְהִיא מְהוּרָה. וְגַת שֶׁל 7
עֵץ שזיפתה עובד כוכבים, רַבִּי אָמַר, יִנָּבֵב, וכדין גת של אבן, 8
וְהַכְּמִים אוֹמְרִים, אין די בניגוב, כיון שבגת של עץ שמים יותר זפת, 9
וגם הזפת שעל העץ בולעת יותר יין, אלא יְקַלּוּף אֶת הַזּוֹפֵת ואחר כך 10
ינגב. וְגַת שֶׁל חֲרָס, אֵף עַל פִּי שֶׁקָּלָה אֶת הַזּוֹפֵת, הֲרִי זֶה אוֹסְרָה, 11
מפני שהחרס עצמו בולע מהיין, ולא רק הזפת. 12

גמרא

הגמרא דנה איך מכשירים גת שאינה מוּפְפָה לאחר שדרך בה הגוי 13
ענבים: אָמַר רַבָּא, מה ששינו צריך ניגוב גת של אבן, היינו דְרֵכָא 14
אֵם זַפְתָּהּ, אֵכָל אם רק דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי ענבים, ולא זיפתה קודם לכן, 15
לא – אין צריך ניגוב, אלא די בהדחת הגת. 16
תמדה הגמרא: פְּשִׁיטָא, הֲרִי 'זַפְתָּה' תַּנּוּ במשנה, ומשמע שאם דרך 17
בה ענבים בלא זפת, אינה צריכה ניגוב. משיבה הגמרא: מַהוּ דְרֵימָא 18
– היית יכול לומר, שבאמת הוא תַּרְוִין אֶפְיִלּוּ אם רק דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי 19
צריכה ניגוב, וְהֵאֵן דְרֵימָא – והטעם שנקטה המשנה לשון 'זַפְתָּה', 20
אוֹרְחָא דְמִלְתָּא קְתַנִּי – שנה התנא את דרך בני אדם, שדרכם לתת 21
יין בגת בשעה שמזפתים אותו, ואין כוונתו למעט אופן שהגוי דרך 22
בה, קָא מְשַׁמַּע לָן – לכן השמיענו רבא שאין הדבר כן, אלא כוונת 23
התנא למעט שרק כשמופת צריך ניגוב, אבל אם דרך העובד כוכבים 24
ענבים בגת שאינה מוּפְפָה, די להכשירה בהדחה. 25
הגמרא מביאה לשון אחרת בדברי רבא: אֵיכָא דְאָמְרִי – יש שאמרו 26
שמועה זו בלשון אחרת, אָמַר רַבָּא, מה ששינו שגת של אבן 27
שזיפתה עובד כוכבים נכשרת על ידי ניגוב, וְרַבָּא זַפְתָּהּ, אֵכָל אם 28
דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי ענבים בגת מוּפְפָה, לא סָנִי לָהּ בַּנִּיגוּב – לא די להכשירה 29
בניגוב, אלא צריך לקלף מעט מהזפת, משום שנכנס יין בחריצי הזפת. 30
תמדה הגמרא: פְּשִׁיטָא, 'זַפְתָּה' תַּנּוּ במשנה, ומשמע שרק אם זיפתה 31
העובד כוכבים מועיל לה ניגוב, אבל אם דרך בה יין לאחר שזיפתה, 32
אין מועיל לה ניגוב. משיבה הגמרא: מַהוּ דְרֵימָא – היית יכול לומר 33
שהוא תַּרְוִין דְאֶפְיִלּוּ אם דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי די לה בניגוב, וְהֵאֵן דְרֵימָא 34
'זַפְתָּה' אוֹרְחָא דְמִלְתָּא קְתַנִּי – ונקט התנא לשון זו, כיון שכך היא 35
הדרך, שנותנים יין בגת בשעה שמזפתים אותו, ואין כוונתו למעט 36
אופן שהגוי דרך בה, קָא מְשַׁמַּע לָן רַבָּא שאין הדבר כן, אלא דְרֵימָא 37
זַפְתָּה דִּיהַ בַּנִּיגוּב, אֵכָל דְרֵךְ רַבָּא הַגּוֹי לא סָנִי לָהּ בַּנִּיגוּב – לא די לה 38
בניגוב, אלא צריכה לוקף. 39
הגמרא מביאה מעשה שמתבאר בו כדברי רבא בלשון השניה, שאם 40
דרך הגוי בגת מוּפְפָה צריך קילוף של הזפת: כִּי הָוָה דְאֶתָּא לְקַמִּיָּה 41
דְרַבִּי חֲזִינָא – כמעשה שהיה באדם שגוי זיפת לו את גיתו, ובא לפני 42
רבי חייא, אָמַר לִיה אֹתוֹ אדם לרבי חייא, תֵּב לִי נְבָרָא דְרַבִּי לִי 43
מְעַצְרָתָא – תן לי אדם היודע לטהר את הגת שלי, אָמַר לִיה רַבִּי חֲזִינָא 44
לְרַב, זִיל בְּהַדִּיחַ – לך עם אדם זה, וְחָזִי דְלֹא מְצֻחָת עָלִי כִּי מְדַרְשָׁא 45
– וראה לומר לו דרך טובה להכשיר את גיתו, ואל תגרום שיפסד יינו 46
ויבוא לצעוק עלי בבית המדרש. אֲוִל חֲזִינָא דְהָוָה שִׁיעָא מִפִּי – הלך 47
עמו רב, וראה שהגת חלקה ביותר, אָמַר רַב, הֵא וְדָא בַּנִּיגוּב סָנִי לָהּ 48
– ודאי שגת זו דיה בניגוב, מכיון שהגוי לא דרך בה. בְּהַדִּי דְקָא אֲוִל 49
וְאֶתִי – תוך כדי שהיה רב מהלך שם, הָוָה פִּילָא מְתוּתִיהוּ – ראה 50
חריצים תחת האבן, וְהָוָה דְהָוָה מְלֵא חֲמָרָא – וראה שאותם חריצים 51
מלאים יין, חזר בו רב ואָמַר, הֵא לא סָנִי לָהּ בַּנִּיגוּב – לגת זו ודאי לא 52
די בניגוב, אֵלָּא יש צורך בְּקִלּוּף, כיון שודאי הגוי דרך בה ולכן נכנס 53
בחריצי האבן יין של הגוי. לאחר שהורה כן, אמר רב, וְהֵייוּ דְאָמְרִי לִי 54
תְּבִיבִי – וזו היתה כוונת רבי חייא דודי, שאמר לי, הָוִי דְלֹא מְצֻחָת 55
עָלִי כִּי מְדַרְשָׁא – ראה לומר לו דרך טובה להכשיר את הגת, ואל 56
תגרום שיבוא לצעוק עלי בבית המדרש. שאם הייתי פוסק לו שדי 57
58